

BIANCA
Lehetsz még szerelmes

Cindi Myers
Ne csináld a fesztivált!

Teresa Hill
Lebilincselő ügyfél

Minden jog fenntartva, beleértve a kiadvány egészének vagy egy részének bármilyen formában történő sokszorosítását. A mű a Harlequin Enterprises II B. V. jóváhagyásával jelent meg. Kiadványunk szereplői kitalált személyek. Bármely adott személlyel, akár élővel, akár elhunytal való hasonlóság a merő véletlen műve. § All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises II B. V. All characters in this book are fictitious. Any resemblance to actual persons, living or dead, is purely coincidental.

© Cynthia Myers, 2007 – Harlequin Magyarország Kft., 2014

A mű eredeti címe: *Marriage on Her Mind* (Harlequin American Romance)

Magyarra fordította: *Bosnyák Edit*

© Teresa Hill, 2007 – Harlequin Magyarország Kft., 2014

A mű eredeti címe: *Mr. Right Next Door* (Harlequin Special Edition)

Magyarra fordította: *Mátyás Mária*

Nyomtatásban megjelent: a *BLANCA* 279-280. számában, 2014

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-538-920-9

Kép: iStockphoto

- *Kiadó címe:* 2800 Tatabánya, Mártírok útja 44.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Szerkesztőség:* 1122 Budapest, Városmajor u. 12-14.
- *Levélcím:* 1535 Budapest, Pf. 762.
- *Telefon:* +36-1-488-5569; Fax: +36-1-488-5584
- *E-mail cím:* harlequin@charlequin.hu
- *Ügyfélszolgálat:* elofizetes@axelspringer.hu; +36-40-510-510

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book-formátumot előállította:

Print on demand Kft.

www.ipubs.hu

Cindi Myers

Ne csináld a fesztivált!

1.

Az elmúlt hetekben Casey Jernigan többször is arra gyanakodott, hogy elveszítette a józan eszét.

Ha nem így van, akkor miért adott fel mindent a szülővárosában, Chicagóban, és miért vállalt állást egy coloradói kisvárosban, amelyről semmit sem tudott?

Ezen a napsütéses áprilisi délutánon látta életében először a kétezer méter magasan fekvő Crested Butte-ot. A Közép-Nyugattal ellentétben, ahol már beköszöntött a tavasz, itt továbbra is tél volt.

Casey leparkolt az út szélén az autójával, amely gyakorlatilag az összes tulajdonát tartalmazta. Furcsán érezte magát. Egyrészt rettegett, másrészt legszívesebben hisztérikus nevetésben tört volna ki.

Kíváncsian körbenézett, és nagyon meglepődött, amikor észrevett egy hatalmas, krómból készült sárkányt. A szörnyeteg kitárta a szárnyait, és éppen rá akarta vetni magát egy lovagi páncélba öltözött alakra, aki kétségtelenül Szent György lehetett. A férfi bátran kivonta a kardját és magasba emelte a pajzsát, hogy megvédje magát, de a kilenc méter hosszú és öt méter magas sárkánnyal szemben így sem volt sok esélye.

Casey hirtelen pontosan olyan védtelennek érezte magát ebben a félreeső síparadicsomban, ahol senkit sem ismert, mint Szent György. Elsősorban azért fogadta el a helyi kereskedelmi kamara marketingasszisztensi állását, mert mindent újra akart kezdeni.

Ezenkívül úgy képzelte, hogy Crested Butte-ban romantikus és izgalmas az élet. Vonzó síoktatók és mosolygós gyermekek jelentek meg a lelki szemei előtt, akik hóembert építenek és forró csokoládéval a kezükben melegednek a kandalló előtt. Arra azonban nem számított, hogy sárkányokkal találkozik, és hogy teljesen elveszítettnek fogja érezni magát.

Felsőhajtott, és felpillantott a Crested Butte-i Hegyi Üdülőre, azután beindította a motort, és elindult, hogy megkeresse a Jávorszarvas sugárutat. Az új főnöke, Heather Allison azt mondta, hogy könnyen meg fogja találni azt a kétszobás lakást, amelyet Chicagóból bérelt ki, mert közvetlenül a főutca mellett volt, ráadásul közel a munkahelyéhez, ezért gyalog is bejárhat dolgozni.

A Jávorszarvas sugárúton színes, viktoriánus stílusú épületek sorakoztak, amelyek földszintjén különféle üzletek működtek. Casey leparkolt egy rózsaszínre és türkizkékre festett ház előtt. *Mad Max Snowboard- és Biciklikölcsönzője* – hirdette a tábla az ajtó fölött.

Elvileg ez volt a huszonhetes szám, de Casey biztosra vette, hogy rosszul írta le a címet. Mivel a hosszú út után jólesett neki egy kis mozgás, kiszállt az autóból, hogy útbaigazítást kérjen ettől a bizonyos Mad Maxtól.

Az ajtó fölé szerelt harangok hangosan megkondultak, amikor átlépte a küszöböt. Néhány pillanattal később odadöcögött hozzá egy meglehetősen nagydarab golden retriever.

– Hahó! Van itt még valaki? – kiáltotta Casey, miközben megvakargatta a kutya füle tövét.

– Bemutatom Mollyt. Ő a fogadóbizottság.

Egy széles vállú, napbarnított arcú, borzas, barna hajú férfi lépett ki a hátsó helyiségből. Világos farmert és egy piros-fekete kockás flanelinget viselt, alatta pedig egy zöld garbót.

A férfi kedves mosolyától Caseynek egy pillanatra elakadt a lélegzete, és döbbenet meredt a kék szempárba. Vigyázz, veszélyes! – figyelmeztette egy belső hang. A jelenlegi helyzetben semmi esetre sem veszítheti el a fejét egy rendkívül vonzó férfi miatt.

– Ha jól sejtem, Casey Jerniganhez van szerencsém.

– Igen. Honnan tudod?

A lány kétségbeesetten igyekezett leplezni a zavarát.

– Láttam a rendszámtábládat, ezenkívül az anyósülésen lévő fikusz is elárult. Az emberek általában nem viszik magukkal a szobanövényüket, amikor nyaralni mennek.

Casey elnevette magát. Crested Butte valóban egy kis falu. A településnek ezeröttszáz lakója volt, ami

a főszezonban további ötezer fővel bővült, legalábbis ezt olvasta abban a tájékoztató füzetben, amelyet Heather küldött neki.

- Nos, igen, Casey Jernigan – mondta a lány, és kinyújtotta a jobbját a férfi felé.
- Max Overbridge – válaszolta a másik, és megrázta a nő kezét. – A kutyám pedig Molly.
- Örvendek, Max! Szia, Molly! Valahol a közelben béreltem lakást. Útba tudnál igazítani?
- Fel kell menned az emeletre.
- Az emeletre?
- Odafent két lakás található egymás mellett. Az egyikben én lakom, a másikat pedig bérbe szoktam adni.

- Te vagy a főbérlőm?
- És a szomszédod is. – Max elmosolyodott. – Jó helyen jársz.

Ezek szerint egy Adonisz mellett fog lakni egy rózsaszínűre és kékre festett házban, egy snowboardkölcsonzó fölött... Micsoda változás Chicagóhoz képest! Casey mindent újra akart kezdeni, és úgy tűnt, hogy a legjobb úton halad efelé.

Max és Molly társaságában átvágott az üzlethelyiségen. A hátsó udvarból egy lépcső vezetett fölfelé, és miután megmászta, Max kinyitotta a folyosó végén lévő ajtót.

- A bal oldali lakás a tiéd, a jobb oldali az enyém.

Max kinyitotta a lakás ajtaját is, és Casey kíváncsian körbenézett. A legnagyobb helyiség egyszerre szolgált előszobaként, nappaliként és étkezőként, és egy amerikai konyha is volt benne. Az egyik sarokban Casey észrevett egy ódon vaskályhát.

– Egyidős a házzal, és kellemes meleget ad. A tűzifa lent van a fészerben. Nyugodtan szolgálj ki magad! – mondta Max, azután megmutatta a rózsaszín csempével kirakott fürdőszobát, amelyben egy oroszlanlábos, öntöttvas kád állt, végül pedig a hálószobát.

– Ezek valódi régiségek? – kérdezte a lány, miután meglátta a széles, kovácsoltvas ágyat és a tölgyfából készült fésüklődőasztalt.

– Azt hiszem, igen. Az előző tulajdonostól vettem át őket. – Max visszament a nappaliba. – Ott van a telefon – mondta, és rámutatott a konyha falán lévő készülékre. – Szerencséd van. Tavaly óta a műholdas adásokat is be tudjuk fogni. – A férfi a fejével a kályhával szemben lévő tévé felé biccentett. – De valószínűleg alig lesz időd tévézni.

- Miért? Annyira sok a munka a kereskedelmi kamaránál?

Casey tudta, hogy Crested Butte turisztikai központ, de arra nem számított, hogy nem lesz szabadideje.

- Bőven akad dolguk, de nem erre céloztam. Itt mindig történik valami... Partik és ehhez hasonlók.

– Nem kedvelem túlságosan a partikat. – Caseynek Chicagóban elege lett a társadalmi eseményekből. Alig várta azokat az estéket, amikor nem kell kicsinosítania magát, semmitmondó beszélgetéseket folytatnia, és állandóan mosolyognia. – Inkább otthonülő típus vagyok.

Legalábbis úgy tervezte, hogy ezt is kipróbálja. Hogyan jöhetne rá, hogy milyen szeretne lenni, ha nem vesz fel új szokásokat?

– Én mégis azt hiszem, hogy keveset leszel itthon. A helyiek mindent el fognak követni, hogy belevonjanak a társadalmi életbe. Majd meglátod!

Ezek szerint Max el sem tudja képzelni, hogy visszahúzódó emberek is léteznek. Casey azért költözött a világ végére, hogy a háttérben maradjon, de ezt nem muszáj a férfi orrára kötnie.

- Nagyszerű a lakás. Köszönöm.
- Örülök, hogy megint lesz egy szomszédom.

A férfi kedves mosolyától Caseynek ismét elakadt a lélegzete, de gyorsan összeszedte magát.

- Segítek behozni a holmidat.
- Arra semmi szükség. Majd én...

A lány elhallgatott, mert Max és Molly kiment a lakásból. Követte őket, és miután beállt az autóval a hátsó udvarra, közösen kipakoltak.

Max felvitt egy könyvekkel teli dobozt és egy bőröndöt, Casey pedig egy utazótáskát és egy ruháságot cipelt, amelyet a karjára fektetett. A zsák minden egyes lépésnél úgy zörgött, mintha száraz levelekkel lenne tele.

- Mi van benne? – kérdezte Max, miközben végigsétáltak a folyosón. – Talán egy báli ruha?

– Hm...

Caseynek esze ágában sem volt ezzel a lélegzetelállítóan jóképű férfival a zsák tartalmáról beszélgetni. Gyorsan felakasztotta a hálószoza ajtajára, azután letette a táskát a földre, és újra elhagyta a lakást. Amikor az utolsó dobozokat is letették a padlóra, megszólaltak a harangok a bolt bejárata fölött.

– Vevőm érkezett. Vissza kellene mennem az üzletbe.

– Rendben van. Én elkezdek kipakolni. Köszönöm a segítséget.

– Nagyon szívesen. Hamarosan találkozunk.

Casey először is beakasztotta a terjedelmes ruhászsákot a hálószozában lévő gardrób szekrénybe, azután büntudatosan lehúzta a cipzárt, és megcsodálta a fehér selyemből és csipkéből készült kreációt, amely annyira szűk volt, hogy alig tudta belepréselni magát.

Lehet, hogy mégsem kellett volna magával hoznia az esküvői ruháját... Vőlegény hiányában nem vette túlságosan nagy hasznát, de képtelen volt megválni tőle. Az anyja tiltakozása ellenére vásárolta meg, és ha Chicagóban hagyja, akkor a mamája biztosan eltüntette volna.

Óvatosan visszahúzta a cipzárt, és a szekrény végébe tolta a zsákot. A közeljövőben valószínűleg nem lesz rá szüksége, de megnyugtató érzés volt, hogy bármikor előveheti.

A ruha szimbolikus értéket képviselt Casey számára. Azt bizonyította, hogy életében először nem azt tette, amit mások elvártak tőle, és képes volt érvényesíteni a saját akaratát.

A költözés egy újabb lépés az önállóság felé. Casey Jernigan többé nem tartozott a chicagói társasági élet előkelő tagjai közé. Ideje felfedeznie, hogy mi lakozik még benne.

Amikor Max belépett az üzletbe, megpillantotta a barátját, Hagan Ansdart, aki a pult előtt állt, és a pályafelügyelők egyenruháját viselte.

– Ki kellene függesztened egy figyelmeztető táblát az ajtóra – mondta a hatalmas termetű férfi erős norvég akcentussal. – Majdnem agyrázkódást kaptam.

– A viktoriánus házak bejáratát nem százkilencven centi magas normannok számára tervezték. – Max rakott néhány fahasábot a kályhába. – Történt ma valami érdekes?

– Megismerkedtem két austini nővel. Az egyikük síkötése tönkrement, és megígértem, hogy megjavíttatom.

Max megcsóválta a fejét.

– Hihetetlen, hogy az egyenruháddal és az akcentusoddal bárkit le tudsz venni a lábáról.

– Mondtam már, hogy neked is önkéntes munkát kellene vállalnod, és ugyanilyen életed lehet.

– Sajnos nem érdekelnek az efféle nők. Mutasd azt a kötést!

Hagan elővette a műanyag kötést a zsebéből, és odaadta Maxnek.

– Honnan tudod, hogy nem hozzád valók? Hiszen nem is találkoztál velük!

– Onnan, hogy turisták. – Max megvizsgálta a kötést, és összeráncolta a homlokát. – Ezt valaki elvágta.

– Az nem lehet!

– De igen. Valószínűleg azt akarta, hogy megmentsd, ezért bevetette a zsebkését.

– Nem túl okos gondolat.

– Nem? – Max elvigyorodott. – Hiszen elérte, amit akart, igaz? – A háta mögött lévő polc felé fordult, és kivett egy műanyag kötést az egyik dobozból. – Itt egy új. Szereld fel a deszkájára, ha legközelebb találkozol vele.

– Ma este látni fogom. Mitzi nagyon szexi.

– Mindegyik az, cimborá!

Hagan odanyújtotta Maxnek a hitelkártyáját.

– A turisták ideális célpontok. Néhányszor találkozom velük, azután elutaznak. Tökéletes, problémamentes kapcsolataim vannak.

– Ezek nem kapcsolatok. – Max visszaadta neki a kártyát és a blokkot. – Amikor az ember nyaralni megy, nem úgy viselkedik, mint a hétköznapiakban. Sohasem ismered meg őket igazán.

– Nem is akarom megismerni őket. Az a furcsa, hogy éppen te kritizálsz. Mikor randevúztál utoljára?

– Minden este nőkkel vagyok körülvéve.

Hagan megcsóválta a fejét.

– Igen, egyszerre többel. Én viszont nem erre céloztam. Mikor randevúztál egy bizonyos nővel utoljára?

– Elég régen. Te is tudod, hogy ebben a városban a férfiak vannak többségben.

– Te pedig már kimerítetted a forrásokat. Az én módszerem sokkal hatékonyabb. Legalábbis addig, amíg nem költözik ide egy idegen nő.

– Éppen most költözött be egy az emeleten lévő lakásba.

– Ez igazán praktikus. És milyen?

– Nyugodt, kedves.

– Csinos?

Max bólintott.

– Amint híre megy a városban, a férfiak sorba fognak állni az ajtaja előtt.

– Te vagy a szomszédja, ezért tiéd az elsőség.

– Valóban van egy kis előnyöm.

Max azonban elhatározta, hogy óvatos lesz. Casey drága ruháiból és divatos frizurájából arra következtetett, hogy a lány gazdag és elegáns. Az eddigi tapasztalatai pedig azt mutatták, hogy az ilyen nőknek magas elvárásaik vannak a férfiakkal szemben.

– De csak azért, mert én nem szállok versenybe.

– Hát persze. Mintha éppen egy olyan jelentéktelen alak érdekelné, mint te. – Max megcsóválta a fejét.

– Azonkívül ez nem verseny. Az történik, aminek történnie kell.

– Sok sikert, cimbora! Hamarosan találkozunk.

– Viszlát!

Max szívesen megismerkedett volna Caseyvel. Ha valaki a városból a hegyekbe költözik, akkor valószínűleg kalandra vágyik, és aki kalandra vágyik, annak mindig jól jön egy partner. Max úgy vélte, hogy tökéletesen alkalmas erre a szerepre.

Micsoda kilátás! Casey az ablaknál állt, és a vörös színben játszó Emmons-hegyet figyelte, amelyet az útikönyv szerint a helyiek „Vörös Hölgynek” hívtak. Még a hóval borított hegycsúcsot is vörösre festette a lemenő nap fénye.

Casey még most sem tudta elhinni, hogy itt van. Véletlenül talált rá a hirdetésre, és mivel mielőbb el akarta hagyni Chicagót, faxon elküldte a jelentkezését, és megkapta az állást. Holnap lesz az első munkanapja.

Addig azonban maradt egy kis szabadideje. A kipakolással nagyjából végzett, ezért a tévé távirányítója után nyúlt, de hirtelen meggondolta magát. Elhatározta, hogy ma este nem bújik el a világ elől, hanem inkább felfedezi az új lakóhelyét.

Valamivel később a Jávorszarvas sugárúton sétált a keskeny, pasztellszínűre festett házak előtt. Útközben elhaladt egy ajándékbolt, egy galéria és több ingatlanközvetítő iroda mellett, valamint néhány kávézót és éttermet is látott.

A megérkezése óta jelentősen lehűlt a levegő. Casey a fülére húzta a pamutsapkáját, és nyakig begombolta a télikabátját. A következő sarkon ismét megpillantott egy kávézót. A kávé most jólesne, gondolta, de meglátott két férfit, akik a tornác és a járda közötti sávban egy jávorszarvast építettek hóból, és megállt.

– Mi a véleményed? – kérdezte tőle az egyikük, akinek zöld sapkája alól szőke rasztatincsek kandikáltak elő. – Szerinted nem kicsi az agancsa?

– Fogalmam sincs. Még sohasem láttam jávorszarvast – válaszolta Casey.

– De igen, kicsi – mondta a fekete hajú, piros sapkás férfi. – De ha nagyobbra építjük, leesik.

– Beletűzhetnétek egy botot. Az majd megtartja.

A szőke férfi rácsapott a barátja hátára.

– Ez miért nem neked jutott az eszedbe?

– És miért nem neked?

– Mert kettőnk közül te vagy az okosabb – mondta a szőke férfi, és rákacsintott Caseyre.

– Biztosra veszem, hogy levettétek a lábáról az eszetekkel és a megjelenésetekkel. – Egy csinos, rózsaszín síkabátos nő sétált le a kávézó verandájának lépcsőjén, azután odament Caseyhez, és kezét

nyújtott neki. – Trish Sanders vagyok.

– Casey Jernigan. Most költöztem ide.

– Láttuk az autót néhány órával ezelőtt – mondta a fekete hajú férfi, és ő is kezét nyújtott Caseynek.

– Bryan Perry vagyok, ő pedig a barátom, Zefír.

– Zefír? – kérdezte meglepetten Casey, miközben kezét rázott a név tulajdonosával.

– Zenész vagyok – válaszolta a férfi, mintha ez mindent megmagyarázna.

– Isten hozott Crested Butte-ban! – mondta Trish. – Mi szél hozott erre? Sielni szeretsz inkább, vagy snowboardozni?

– Egyiket sem, de ettől függetlenül érdekes helynek tűnt ez a város.

Casey őszintén remélte, hogy az újdonsült ismerősei kielégítőnek fogják találni a választ, habár szentül elhatározta, hogy mostantól kezdve nem érdekli, mit gondolnak róla mások. A régi szokásoktól azonban nehéz megszabadulni.

Trish elnevette magát.

– Tényleg érdekes itt az élet. Ha jól sejtem, a főbérlőddel már találkoztál.

– Igen, és segített felvinni a holmimat a lakásba.

– Vigyázz vele! Mad Max kedves fickó, de sok szívet összetört már – figyelmeztette Trish.

Caseynek eszébe jutott a férfi ellenállhatatlan mosolya, és hirtelen felgyorsult a pulzusa.

– *Mad Max?*

– Ez egy hosszú történet, de nincs benne semmi ijesztő. Max rendes ember, de arra ne számíts, hogy egyszer majd hazaviszed, és bemutatod a szüleidnek.

Casey majdnem elnevette magát. Egy olyan férfi, aki nem járt drága öltönyben, és nem rendelkezett egy mamutfenyő méretű családfával, sohasem nyerte volna meg a szülei tetszését. A maga részéről ideális jelöltnek tartotta Maxet, és a szülei szerencsére nem voltak a közelben.

– Tapasztalatból beszélsz?

– Nem – válaszolta mosolyogva Trish. – A barátommal együtt költöztem ide, de ismerem az efféle férfiakat. A téli üdülőhelyek tele vannak velük.

– Ne hallgass rá! – vetette közbe Zefír. – Megveti a másik nemet.

– Nem az összes példányt. De legyünk őszinték! A legtöbbjük azért költözik egy üdülőhelyre, mert jobban kedveli a szórakozást, mint a munkát.

– És miért jönnek ide a nők? – kérdezte Bryan.

– Lehet, hogy ugyanezért.

Trish rákacsintott Caseyre.

– Keresek egy megfelelő botot az agancshoz. Örülök, hogy megismertelek, Casey! – mondta Bryan, és biccentett egyet.

– Én is örülök... Mindannyiótoknak. – Casey toporogni kezdett, mert átfagyott a lába. – Jó kávét adnak itt?

– A legjobbat az egész városban.

– Csak azért mondja, mert az övé az üzlet – magyarázta Zefír, és követte a két nőt a kávézóba.

A három asztallal és egy bárpulttal felszerelt aprócska helyiségben kellemes meleg fogadta Caseyt.

– Mit kérsz? – kérdezte tőle Trish, miközben odalépett a hatalmas kávégéphez. – Ma este a ház vendége vagy.

– Nagyszerű! Egy mochaccinót szeretnék.

– Rendben.

– Én is kérek egyet – közölte Zefír.

– Te is kapsz, ha kifizeted.

A férfi elmosolyodott.

– Írd a számlámhoz!

Trish vágott egy grimaszt, de két csészét készített a gépbe.

– Honnan érkeztél, Casey?

– Illinoisból.

– Pontosan melyik városból? – tudakolta Zefír.

– Nos... Chicagóból.

Casey feszülten figyelte a férfi arcát. Lehet, hogy hallotta valahol a nevét?

– Komolyan? – Zefír megrázta a fejét. – Még sohasem jártam ott.

A lány megnyugodott. Ostobaság volt azt hinnie, hogy a helyiek rendszeresen olvassák a chicagói napilapok társasági rovatát.

– A kereskedelmi kamaránál fogok dolgozni. De ezt már biztosan tudjátok – tette hozzá, mert úgy vette észre, hogy ezen a helyen semmi sem marad titokban.

– Biztosan azt hiszed, hogy kíváncsi természetűek vagyunk – válaszolta Trish. – Elég kicsi ez a város, és az új lakók mindig felkeltik a többiek érdeklődését.

– Főleg azért, mert egyedülálló vagy – tette hozzá Zefír.

– Ezt hogy érted?

Trish meglepetten ránézett.

– Nem is sejtéd? Azt hittem, ezért jöttél ide.

– A téli üdülőhelyeken általában kétszer annyi egyedülálló férfi van, mint nő – magyarázta Zefír.

– Egy alaszakai katonai bázison elvileg még ennél is kedvezőbb az arány – mondta Trish, és odaadta a vendégeinek a kávéját. – Ha nem vagy nagyon fáradt, átjöhetnél velünk az *Eldóba*.

Caseynek úgy rémlett, hogy egy bár bejárata fölött látta ezt a nevet.

– Mi történik ott?

– Csak a szokásos, vasárnapi parti – válaszolta Zefír. – Kikapcsolódunk, mielőtt nekivágunk a következő hétnek.

– Megismerkedhetsz a szomszédokkal. Mindenki ott lesz.

– Köszönöm a meghívást. Majd meglátjuk, mennyire leszek fáradt.

Casey egyelőre remekül érezte magát, elsősorban azért, mert a helyiek ilyen kedvesen fogadták.

2.

A Jávorszarvas sugárút egyik házának első emeletén lévő *Eldó*ban pezsgett az élet. A hosszúkás helyiségben lévő asztalok és bárszékek kivétel nélkül foglaltak voltak. A hideg ellenére sok vendég az erkélyen álldogált, és néha vidáman odakiáltottak az utcán sétálóknak.

– Itt mindig ennyien vannak? – kérdezte Casey Trishtől, miközben odaverekedtek magukat Zefír és Bryan asztalához, amely egy aprócska színpad közelében állt. A pódium tetején két gitáros és egy dobos játszott nem túlságosan jól, de annál lelkesebben.

– Néha még ennél is többen.

Trish elhaladt két férfi mellett, akik éppen szkanderoztak egymással, azután kimerülten lerogyott az egyik székre.

– Rendeltem nektek egy korsó sört – mondta Bryan, és rámosolygott Caseyre. – Chicagóban biztosan nincsenek ilyen bárók.

– Én egyet sem láttam.

Az anyja valószínűleg elájulna, ha megtudná, hogy a lánya korsóból issza a sört egy olyan helyen, amelyet ő csapszékként jellemezne, Casey viszont remekül érezte magát.

Kisvártatva az egyik szkanderos felpillantott, és amikor meglátta a lányt, elengedte az ellenfele kezét, és odament hozzá.

– Helló! Táncolunk?

Casey zavartan körbenézett.

– Szerintem ahhoz nincs elég hely.

– De igen. – A férfi rámosolygott. – Csak szorosan össze kell bújnunk.

– Köszönöm, inkább nem.

– Talán majd legközelebb, Chris! – Trish finoman arrébb tolt a férfit. – Casey ma érkezett a városba. Adj neki egy kis időt, hogy beilleszkedhessen!

– Kezdődik – jegyezte meg Bryan.

– Mi kezdődik?

– Már említettem, hogy az új lakók mindig nagy port kavarnak errefelé – válaszolta Trish. – Téged is felfedeztek, ezért jobban teszed, ha felkészülsz egy-két dologra.

– Mégis mire?

Mielőtt Trish válaszolhatott volna, megjelent egy pincérnő az asztaluknál, italokkal teli tálcával a kezében.

– Ez a tiéd.

– Az enyém? – Casey döbbenetesen meredt a hat pohárra, amelyekben különféle italok voltak. – Ha ezeket megiszom, rosszul leszek.

– Majd mi segítünk – ajánlkozott Zefír, és elvette az egyik poharat.

Trish is kiszolgálta magát.

– Mindenki azt szeretné, ha jól éreznéd itt magad.

Casey bólintott egyet.

– Nem is tudom, mit mondhatnék. Ez az egész egy kicsit... lehengetlő.

– Addig élvezd, amíg lehet! – Trish rámosolygott. – Hamarosan te is csak egy leszel a sok közül, és egy pillantásra sem fognak méltatni.

– Ezt azért nem állítanám – vetette közbe Bryan.

Trish könyökkel oldalba bökte, mire a férfi fájdalmas arcot vágott. A következő pillanatban Casey figyelme elterelődött, mert három pályafelügyelő egyenruhás férfi lépett oda az asztalukhoz.

– Helló! – köszöntötték Caseyt szinte egyszerre. – Ugye te vagy Casey? – kérdezte az egyikük.

A lány bólintott.

– Igen. És te ki vagy?

– Mike. Ők pedig Scott és Eric.

– Nagyon örvendek.

Egyre többen gyűltek Casey köré, és végül a zenészek is odaültek az asztalukhoz. Azután valaki bekapcsolta a zenegépet, és Mike, Scott és Eric előadta neki a Grateful Deads *Casey Jones* című számát, szerenád formájában.

Casey kétségbeesetten körbenézett, és észrevette, hogy Max a távolból figyeli. Annyira megörült az ismerős arc látványának, hogy majdnem elsírta magát. A tekintetük találkozott, és Max összeráncolta a homlokát, azután odaverekedte magát az asztalához.

– Talán azt akarjátok, hogy Casey az első este után összezsomagoljon, és örökre elhagyja a várost? – kérdezte a három önjelölt énekestől.

– Gondoskodni akartunk a szórakoztatásáról, miután a zenészek abbahagyták a játékot – válaszolta Eric.

Max megrázta a fejét.

– Szerintem cseppet sem voltatok szórakoztatóak. – Kinyújtotta a kezét Casey felé. – Ha akarsz, szívesen hazakísérlek – ajánlotta, mire a többiek azonnal tiltakozni kezdtek.

– Igazán örülök, hogy megismerhettek benneteket, de nagyon elfáradtam – szabadkozott Casey, és elindult Max után. – Köszönöm, hogy megmentettél.

– Elég elkeseredettnek tűntél.

– Nem számítottam ilyen viharos fogadtatásra.

Casey kényelmesen lépdelt Max mellett a járdán.

– Vedd bókna a viselkedésüket! Mindenki azt szeretné, ha jól éreznéd itt magad. Egy nagyvárosban másként működnek a dolgok. Ott könnyebben elvesznek az emberek a tömegben.

A nő elnevette magát. A családja a chicagói felső tízezerhez tartozott, mivel az apja volt a polgármester tanácsadója. A szülei az összes választási rendezvényre, jótékonysági bálra és fontos társadalmi eseményre magukkal vitték, amint elég idős lett hozzá. A chicagói újságokban rendszeresen szerepelt a fényképe.

Casey kezdetben élvezte a dolgot, de idővel idegesíteni kezdte az állandó megfigyelés. Ráadásul az emberek egyre magasabb elvárásokat támasztottak vele szemben, és végül úgy érezte, hogy többé nem a saját életét éli. Többek között ezért jött Crested Butte-ba. Valahol útközben elvesztette önmagát, és szeretne volna újra megtalálni a valódi énjét.

– Mi olyan vicces?

– Semmi. Nem fontos.

A lány a felhős ég felé emelte az arcát, és mosolyogva figyelte a szállingózó hópelyheket.

– Van már programod holnapra? – kérdezte némi hallgatás után Max.

Casey ránézett.

– Holnap lesz az első munkanapom, és miután végeztem, elmegyek bevásárolni.

– Mit szólnál hozzá, ha munka után megmutatnám neked a környéket?

– Randevúzni akarsz velem?

– Nem.

– Nem? – kérdezte kissé csalódottan a lány.

– Egy vacsorameghívás vagy egy mozi randevúnak számítana, én viszont arra céloztam, hogy meg kellene ismerned a várost. Holnap fel kell mennem a hegyi üdülőbe, és arra gondoltam, hogy velem tarthatnál. – A férfi vállat vont. – Csak úgy barátilag.

Max ajánlata valóban elég ártalmatlannak tűnt.

– Rendben van. Jó ötlet.

– Holnap megbeszéljük a részleteket.

Casey meglepetten megállapította, hogy időközben hazaértek.

– Te is feljössz?

– Nem, visszamegyek az *Eldóba*.

– Mindent köszönök.

– Nagyon szívesen. Jó éjszakát!

A férfi zsebre tette a kezét, azután megfordult, és elindult visszafelé.

– Jó éjszakát! – kiáltotta utána Casey.

Volt abban valami romantikus, ahogyan a férfi zsebre dugott kézzel elsétált a hóesésben. Habár az nem túlságosan romantikus, hogy egyszerűen faképnél hagyott, és visszament a bárba, gondolta a lány. De mire számított egy olyan férfitől, akit Mad Maxnek becéznek?

Ráadásul jelenleg a legkevésbé sem vágyott új kapcsolatra. Azért jött Crested Butte-ba, hogy rátaláljon önmagára, és hogy eldöntse, mit kezdjen az életével. Az eddigi tapasztalatai azt mutatták, hogy egy szerelem mindent összezavarna.

Max barátságot ajánlott, amit Casey örömmel elfogadott. Az újrakezdéshez jól jönnek az új barátok, és bármelyik nő örömmel mutatkozna Max oldalán.

Hétfőn, mielőtt Max kinyitotta volna a boltot, elment a postára a leveleiért. Amikor elhaladt az *Eldo* előtt, eszébe jutott Casey. Amióta tegnap elbúcsúztak egymástól, folyamatosan körülötte forogtak a gondolatai. Crested Butte-ba elsősorban azok az emberek költöztek, akik imádták a partikat és a sportot. Caseyre azonban – a saját és Trish elmondása szerint – egyik állítás sem volt igaz. Akkor vajon miért jött ide?

Tegnap este, amikor észrevette a lányt a bárban, kétségbeesést látott a tekintetében. Úgy tűnt, hogy nem tud mit kezdeni a felé irányuló figyelemmel.

Max fejében azonnal megkondultak a vészcsengők. Sokszor volt dolga zavart nőkkel, akik vagy azt várták el tőle, hogy hozza rendbe az életüket, vagy azt, hogy hozza rendbe a sajátját, ami még rosszabb.

Max belépett a postára, és kivette a leveleit a postafiókból. Miután kiválogatta a reklámújságokat, két számla és egy snowboardmagazin maradt, valamint két levél Caseynek. Max furcsállta a dolgot, hiszen a lány csak tegnap érkezett.

Az egyiket Mr. és Mrs. Charles Jernigan küldte, valószínűleg Casey szülei. De ki az a Paul Rittinghouse? Talán a barátja? Max összepréselte a száját, és zsebre tette a leveleket. Nem kellene meglepődnie azon, hogy Caseynek barátja van, hiszen csinos, okos és kedves teremtés. De ha van egy komoly kapcsolata, akkor miért költözött a világ végére?

Ez a nő nem egyszerű eset. Tegnap este kellemetlenül érezte magát a figyelem középpontjában, pedig nem tűnt különösebben szegénylősnek vagy gyámoltalannak.

Igen, Casey határozottan felkeltette Max érdeklődését. Lehet, hogy barátnőnek nem alkalmas, mert kissé bonyolult, de semmi sem szól az ellen, hogy közelebbről megismerje.

Hétfőn reggel Casey belépett a munkahelyére, és majdnem tátva maradt a szája a csodálkozástól. A főnöke lila színű selyemköpenyt, piros tollboát és alumíniumkoronát viselt, amely sörösdobozokból készült, a kezében pedig egy flitterekkel díszített szívóharangot tartott.

– Annyira örülök, hogy megérkeztél, és ezentúl nem egyedül kell megbirkóznom mindennel – mondta Heather, miután bemutatkoztak egymásnak.

– Én is örülök, hogy itt lehetek.

Casey igyekezett természetesen viselkedni.

– Megfognád egy pillanatra? – Heather odanyújtotta neki a szívóharangot. – Néhány papírt még alá kell írnod – mondta, azután keresgélni kezdett az íróasztalon lévő dokumentumok között. – Valahol itt kell lenniük... Igen, megvannak!

Casey végül nem bírta tovább.

– Mit jelentsen ez a harang? És a korona?

Heather elnevette magát.

– Éppen a Télbúcsúztató Fesztivál idejére érkeztél.

– Mindenki ilyesmit visel a fesztiválon?

– Nem, csak a király és a királynő. Éppen most próbáltam fel a királynői jelmezt.

Heather szétnyitotta a köpenyt, amely alatt fekete nadrágkösztümet viselt, és levette a koronát.

– Mikor van a Télbúcsúztató, és pontosan mi történik olyankor?

– A következő hétvégén lesz, a program pedig rajta van a szórólapon.

Heather adott egy példányt Caseynek.

– Polkaest, síverseny, felvonulás... – A lány felpillantott. – Ez elég sok szervezést igényel.
– Ezért örülök, hogy itt vagy. – Heather elvette tőle a harangot, és beletette egy üres fiókba a tollboával és a koronával együtt. – Később is kitöltheted a papírokat. Hatalmas segítség lenne, ha felhívnád a zenekarokat, és a biztonság kedvéért még egyszer egyeztetnéd velük az időpontokat.

Miután Casey végzett a telefonálással, Heather megkérte, hogy olvassa át a nyári Vadvirág Fesztivál hirdetéseinek szövegét.

– Ez az év legfontosabb eseménye, ezért több újságban és magazinban is meghirdetjük – magyarázta.
– Ezek szerint a Télbúcsúztató után a Vadvirág Fesztivált fogjuk előkészíteni?
– Nem egészen. Előtte lesz még két program. – Heather telefonja megcsörrent. – Elnézést! Innen folytatjuk.

Fogadta a hívást, Casey pedig nekilátott a munkának.

A délelőtti folyamán több férfi is megjelent a kamaránál, hogy üdvözölje Caseyt. Először a vörös hajú Jerry, azután a fekete szakállas Bill, akit Anders és Gary követett a sorban.

– Mi folyik itt? – kérdezte zavartan Casey, miután az egyikük éppen elment.
– Holnap már jobb lesz a helyzet. Addigra valószínűleg az összeset megismered.
– Az összeset? Kik közül? Talán mindannyian egy fogadóbizottság tagjai?

Heather elnevette magát.

– Így is mondhatjuk. Mindegyik agglegény, és azért jöttek, hogy megnézzenek maguknak.
– Azt hittem, hogy tegnap az *Eldó*ban az összes szinglivel találkoztam.
– Az egyedülálló nők, különösen a fiatalok és a csinosak, óriási előnyt élveznek a városban. Szabadon válogathatnak a férfiak között. Sajnos azonban a többség nem érdemli meg, hogy kiválasszák őket.

Casey egy tollal játszadozott.

– Nem tudom, mit gondoljak erről. Olyan érzésem van, mintha friss hús lennék egy oroszlankeztrecben.
– Ne aggódj! Ezek az emberek ártalmatlanok, csak éppen magányosak. Nem fognak zaklatni. Viszont nem muszáj mindig egyedül vacsoráznod.

– Ezek szerint te sem szoktál egyedül enni?

– Én a tizenkét éves lányommal osztom meg az asztalt. Éppen ezért irántam jóval kisebb a kereslet, mint irántad.

– Hiszen nagyon szép vagy, és csak néhány év van közöttünk! – A főnöke haja barna volt és göndör, az alakja pedig határozottan nőies. – Csodálom, hogy a férfiak nem állnak sorban az ajtód előtt.

– Harmincegy évesen én sem tartom magam öregnek, de a síelés megszállottjainak más a véleménye, a többiek pedig a lányom riasztja vissza. – Heather sóhajtott egyet. – Semmi baj, majd rajtad keresztül kiélem magam. Pontosan ezért vettelek fel.

– Azért, mert egyedülálló vagyok?

– Nem. Mellesleg azért üresedett meg az állás, mert az elődöd összeszúrta a levelet egy turistával, akihez később hozzáment, és Denverbe költözött. Mindenképpen kellett a helyére valaki, ezért vagy itt. – Heather ránézett az órájára. – Mindjárt dél van. Menjünk el ebédelni valahová, és közben mindent elmesélek neked a városról, amit csak tudnod kell!

Valamivel később beléptek egy kis mexikói étterembe a Jávorszarvas sugárúton.

– Helló, Patti! Szia, Ben! – köszöntötte Heather a pult mögött álló nőt és az egyik várakozó vendéget. – Ő itt Casey Jernigan, az új asszisztensem.

– Helló, Casey! – üdvözölte mosolyogva Patti.

– Mit kérsz? – kérdezte Heather miután felakasztották a kabátjukat, és rámutatott a falon lévő étlapra. – Minden nagyon ízletes.

Casey egy csirkés burritót és jeges teát kért, Heather pedig egytacco salátát és ásványvizet. A rendelés néhány perc alatt a tálcájukra került, és leültek az egyik asztalhoz. Ben hamarosan csatlakozott hozzájuk.

– Ben Romney. – A férfi kezét nyújtott Caseynek. – Örülök, hogy megismerhetem.

– Ben a sebészünk. Ő varrja össze a helybelieket és a turistákat.

– Hogy van Emma?

Heather összeráncolta a homlokát.

– Most éppen utál, mert megtiltottam neki, hogy piercinget rakasson a köldökébe.

– Majd megbékél.

– Igen, körülbelül öt vagy hat év múlva. – Heather Casey felé fordult. – A múlt héten azért haragudott meg rám, mert nem engedtem neki, hogy lilára fesse a haját. Előtte pedig azért, mert a tavaszi szünetben nem engedtem el a barátaival Mexikóba.

– Jó anya vagy. Idővel Emma is rá fog jönni – közölte Ben, azután felállt, mert az ő rendelése is elkészült.

– Szívesen folytatnám a beszélgetést, de vár a munka.

Ben biccentett egyet, azután elvette a papírzacskót a pultról, és kiment.

– Kedves embernek látszik.

– Igen, tényleg az – erősítette meg Heather, azután szótlanul ettek, amíg két férfi be nem lépett az étterembe. – Csillapodj, szívem!

Heather hirtelen megszorította Casey karját.

– Mi történt?

A lány az új vendégek felé fordult, akik éppen akkor vették le a kabátjukat, és az egyikükben felismerte Maxet. A szíve hevesen megdobbant. Ezek szerint nem csak ő reagált ilyen hevesen erre a férfirra. Max is észrevette őt, és rámosolygott.

– Szia, Casey! Milyen az első munkanapod?

– Nagyszerű.

– Helló, Hagan!

Casey ránézett Heatherre, akinek egyértelműen magasabb lett a hangja, ezenkívül elpirult, és felragyogott a tekintete. Ezek szerint nem Max dobogtatta meg a szívét.

– Helló, Heather! – válaszolta a magas, szőke férfi, és odabólintott nekik.

– Szia, Heather! Hogy vagy? – tudakolta Max.

– Egész jól. Üljetek ide hozzánk!

– Köszönöm, de most inkább nem. Hagannek elég rossz kedve van. Szerelmi csalódás érte.

A férfi rájuk kacsintott, aztán csatlakozott a barátjához.

– Sajnos pontosan tudom, hogy érzi magát – mondta halkán Heather. – Biztosan felültette a pálya aktuális hercegnője.

– Hagan síoktató?

– Nem, pályafelügyelő. – Heather felsóhajtott. – Látnod kellene az egyenruhájában. Nem csoda, hogy a nők szó szerint a lábai előtt hevernek.

Casey nem akart tanácsokat osztogatni a főnökének a férfiakkal kapcsolatban, hiszen alig ismerték egymást, ezért inkább az evésre összpontosított, de közben nagyon is a tudatában volt Max jelenlétének.

Kétségtelenül vonzódott ehhez a férfihoz, és nem értette, hogy miért. Talán csak azért érez így iránta, mert jóképű, és tegnap kihúzta a csávából.

Azért viselkedett így, mert nagyon kedves fickó, és ennél többet felesleges belemagyaráznod. Egyszer már bizonyosodott, hogy a szerelem terén megbízhatatlan az ítélőképessége.

– Mitzi barátja mennyire volt erős és magas? – kérdezte Max, miközben a rendelésükre vártak a pultnál.

– Nagyon erős és nagyon magas. – Hagan megdörzsölte az állát, és vágott egy grimaszt. – Szerencsére elfordítottam a fejem, különben eltört volna az állkapcsom.

– Igazán érdekes, hogy elfelejtett említést tenni a barátjáról.

– Valószínűleg szándékosan féltékennyé akarta tenni. – Hagan vállat vont. – Megesik az ilyesmi.

– Az efféle játékoknak csúnya vége lehet, amint azt a mellékelt ábra is mutatja.

– Ráadásul húsz dollárt fizettem a kötésért.

– Így jár az, aki nyaralókkal kezd – válaszolta Max, aki időközben megbánta, hogy visszautasította Heather ajánlatát. Caseyvel biztosan sokkal érdekesebb dolgokról beszélgettek volna. De néhány percre még odaülhet hozzájuk. – Szólj, ha megérkezett az étel! – Odasétált a két nő asztalához, és leült melléjük.

– Mi újság a kamaránál?

– Caseynek rengeteg látogatója volt. Először Jerry Rydell nézett be, azután Bill Whitmore...

– Azt hittem, ő Marcyval van.

Heather vállat vont.

– Lehet, hogy egyszerre több vasat tart a tűzben.

Max rámosolygott Caseyre.

– Biztosan jó benyomást tettél rájuk.

Elképzelhető, hogy féltékeny lettem? Na és? Nincs abban semmi különös, gondolta a következő pillanatban. Ő találkozott Caseyvel először, és ő a szomszédja. Nem meglepő, ha úgy érzi, hogy valaki behatolt a felségterületére.

– Senkire sem akarok jó benyomást tenni. Nem kétlem, hogy mindannyian nagyon kedvesek, de nem azért költöztem ide, hogy férfiakra vadásszam.

– A helyedben kihasználnám a helyzetet – mondta Heather. – Hamarosan te is csak egy leszel a helyiek közül.

Max kivette a zsebéből a leveleket, és odaadta Caseynek.

– Ezek a mai postával érkeztek.

Miután a lány meglátta a feladók neveit, elkomorult a tekintete.

– Úgy látom, nem örülsz túlságosan az otthoni leveleknek – jegyezte meg Max.

Casey ránézett, és hirtelen elpirult, azután gyorsan zsebre tette a borítékokat.

– Nem számítottam rájuk, ennyi az egész. Hiszen még csak most érkeztem.

– Még az elutazásod előtt adhatták fel.

– Igen, valószínűleg. – A lány bólintott egyet, és mosolyt erőltetett az arcára. – Heather éppen a polkaestről mesélt.

– Mondtam neki, hogy szüksége lesz egy jelmezre.

– Én pedig megpróbáltam elmagyarázni, hogy nem kedvelem a jelmezeket.

– Elsősorban egy kellemes estéről van szó – válaszolta Max.

– Valami egyszerűt kell kitalálnod, mert alig van időnk elkészíteni. Az én ruhatáramból sajnos semmi sem jó rád.

– Mi a helyzet azzal, ami a ruhazsákodban van?

Casey megrázta a fejét, és ismét elpirult.

– Az nem alkalmas erre a célra. Miért kell egyáltalán beöltöznöm? Nem maradhatok inkább otthon?

– Talán el akarsz szalasztani az év egyik legjobb buliját?

– Többek között Freddy Mercury *Bohemian Rhapsody* című számának polkaverzióját – jegyezte meg Heather. – Ezenkívül szükségünk van a segítségedre.

– Beöltözhetsz hétköznapi embernek, és a nyakamba akaszthatnék egy táblát, amelyre ráírom, hogy „veszélyeztetett faj”.

Max elnevette magát.

– Jó ötlet, de ennek a bulinak éppen az a célja, hogy megfélemedezzünk a hétköznapokról.

– Van egy piros ruhád?

– Egyszínű nincs. Miért?

– Kölcsönadhatnék neki egy piros magassarkút és egy piros neccharisnyát – mondta Heather Maxnek.

– És egy piros tollboát. Ő lenne Gloria Roth.

– Gloria Roth?

– A Cluedo nevű társasjátékból. Ben Romney tavalgy Mustard ezredesnek öltözött, és mindenki hiányolta mellőle Gloriát.

– Te kinek öltözől? – kérdezte Casey Maxtól.

– Gyere el, és meglátod!

– Megérkezett a rendelés, Max! – kiáltotta Hagan.

– Egyébként is ideje visszamennünk dolgozni – közölte Heather, és Caseyvel felálltak az asztaltól.

Miközben Heather egy hosszas telefonbeszélgetést folytatott, Casey elővette a zsebéből a borítékokat. Először a szülei levelét olvasta el, amelyben pontosan az állt, amire számított. Ostobának és felelőtlennek nevezték, és arra kérték, hogy térjen észhez és menjen haza. Ezenkívül azt is megjegyezték, hogy nagyon rosszlesett nekik, hogy Casey ilyen csúnyán lejáratta őket a barátaik előtt.

A szülei számára természetesen a barátok véleménye volt a legfontosabb. Az a legkevésbé sem érdekelt őket, hogy Casey mit érez, vagy mit akar. Az évek során a lány többször is megpróbálta elmagyarázni nekik, hogy velük ellentétben ő nem vágyik a nyilvánosságra, de mindig süket fülekre

talált.

Ráadásul a szüleinek majdnem sikerült elérniük, hogy olyan életet éljen, amelyet ők elképzeltnek neki: házasság a chicagói felső tízezer egyik tagjával, egy villa a város legjobb negyedében és egy nyaraló Martha's Vineyard szigetén. A megfelelő éttermekben kellett volna étkeznie, a megfelelő üzletekben kellett volna vásárolnia, és a megfelelő emberekkel kellett volna ismerettséget kötnie.

Minden így történt volna, de egy napon Casey rájött, hogy nem ilyen életre vágyik.

Ránézett Heatherre, aki még mindig telefonált, azután bedugta a levelet az iratmegsemmisítőbe, és elgondolkodva szemügyre vette a másik borítékot.

A szülei ezek szerint megadták Paulnak az ő új címét. Valószínűleg azt remélték, hogy neki majd sikerül észhez térítenie a lányukat. Paul megbízható, vonzó, gazdag és kedves férfi volt. A tökéletes társ.

De nem Casey számára. Teljesen mindegy, hogy mi áll a levélben, mert semmi esetre sem fogja meggondolni magát. Felsőhajtott, és megsemmisítette a bontatlan borítékot.

Késő délután Casey találkozott Maxszel, és nagyon meglepődött, amikor a férfi közölte vele, hogy busszal mennek.

– A terepjárómat belepte a hó, és sokáig tartana kiszabadítani – magyarázta, miközben Casey mellett sétált a buszmegálló felé egy dobozzal a kezében, amely tele volt snowboardalkatrészekkel. – Ráadásul az idegenforgalmi adó miatt ingyenes az utazás.

A lány gondosan eltitkolta előle, hogy még sohasem utazott tömegközlekedéssel. Ha nem a saját autójával ment, akkor taxit hívott vagy limuzint bérelt.

– Hová viszed a dobozt? – kérdezte, miután felszálltak a buszra, amelynek az oldalán a környék nyári látképe díszelgett.

– George Taylorhoz. Nekem nincs szükségem rájuk, de odafönt jó hasznát veszik.

– Ezek szerint jó viszonyban vagy a konkurenciával?

– Persze. Remekül megférünk egymás mellett.

Negyedórával később leszálltak egy fából és fémből készült, magas épületnél.

– Egy újabb társasház – mondta Max. – Olyan nagy a kereslet a lakások iránt, hogy alig győznek eleget építeni.

Casey körbenézett. Mindenfelé fából és kőből épült házak sorakoztak, és az utcán rengeteg ember sétálgatott az üzletek előtt.

– Gyorsan növekszik a város – jegyezte meg Max, miután elindultak. – A lakónegyedek megváltoztatták a hegyek látképét, de a fejlődésnek ára van.

A járda egy szakaszon lefagyott, és a férfi gondosan belekarolt Caseybe, nehogy elessen. A lány testét azonnal forróság járta át.

– Köszönöm.

– Szívesen.

Amint túljutottak a veszélyes szakaszon, Max sajnós azonnal elengedte.

A snowboardüzletben egy fiatal nő üdvözölte őket.

– Helló, Max! George hátul van.

– Helló, Max! – kiáltotta a következő pillanatban egy fiatal, szakállas férfi, azután magához intette őket, és elvette Maxtól a dobozt. – Sue megírta neked a csekket. Köszönöm, hogy elhoztad a holmikat.

– Igazán nincs mit. Ő itt Casey. Tegnap érkezett a városba, és a kamaránál dolgozik.

– Isten hozta nálunk! – George kezet rázott a lánnyal, azután odafordult Maxhez. – Láttad az új monosíket? Éppen most érkeztek.

– Nem. Hol vannak?

Miközben a két férfi elmerült a részletekben, Casey megnézegette a dzsekiket, a nadrágokat és a felsőrészeket. Valószínűleg vennie kell majd néhány új holmit. A ruhái még a munkához is túlságosan elegánsak voltak.

Miután Max eltette a csekket, elbúcsúztak, és kiléptek az utcára. Ismét eleredt a hó, és a férfi a szemközti oldalon lévő étteremre mutatott.

– Együnk valamit! – javasolta.

Casey majdnem megjegyezte, hogy ezek szerint ez mégiscsak egy randevú, de meggondolta magát.